

**Sud Bosne i Hercegovine**
Суд Босне и Херцеговине**Broj: S1 3 U 051028 26 Uvp**
Sarajevo, 29.06.2026. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u apelacionom vijeću sastavljenom od sudija Staniše Gluhajića, kao predsjednika vijeća, Mirsade Džindo i Zvezdane Antonović, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Lejle Osmanović, u upravnom sporu tužitelja, Udruženje za borbu protiv korupcije „Transparency International u BiH,“ sa sjedištem u Banja Luci, ul. Krfska 64E, kojeg zastupa Srđan Blagovčanin, predsjedavajući Upravnog odbora, protiv rješenja broj UP2ZV-07-106/24 od 14.11.2024. godine tuženog Žalbenog vijeća pri Vijeću ministara BiH, Trg BiH br. 1, Sarajevo, u upravnoj stvari pristupa informacijama, odlučujući o tužiteljevom zahtjevu za preispitivanje sudske odluke – presude vijeća za upravne sporove Suda Bosne i Hercegovine broj S1 3 U 051028 25 U od 2.4.2026. godine, na nejavnoj sjednici, održanoj dana, 29.06.2026. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev za preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom vijeća za upravne sporove, broj i datum navedeni u uvodu, odbijena je tužba podnesena protiv rješenja tuženog UP2ZV-07-106/24 od 14.11.2024. godine izjavljena na obavijest A-I-ZSPI-71/24 od 16.9.2024. godine donesenu od strane Tužilaštva BiH.

Tužitelj je protiv navedene presude vijeća za upravne sporove ovog suda blagovremeno podnio zahtjev za preispitivanje sudske odluke zbog povrede Zakona o upravnim sporovima BiH, Zakona o upravnom postupku BiH, Zakona o slobodi pristupa informacijama na nivou institucija Bosne i Hercegovine, te zbog povreda pravila postupka koje su prethodile donošenju pobijane presude. Smatra da mu je osporen presudom povrijeđeno pravo na pristup informacijama garantovano EKLJP, Konvencijom Vijeća Evrope o pristupu službenim dokumentima i Ustavom BiH. Predlaže da se zahtjev uvaži i pobijana presuda ukine, te donese odluka da tuženi organ snosi troškove spora.

U obrazloženju zahtjeva navodi da se povrede Zakona o upravnim sporovima BiH ogledaju u kršenju odredbe člana 34. stava 2. i 3., člana 35. stava 1, člana 39. stava 1. i člana 61. stava 2. pa u tom smislu ističe da vijeće za upravne sporove nije cijenilo sve tužbene navode niti je zakonitost osporenog rješenja ispitao u granicama tužbenog zahtjeva, da nije razmotrio cjelokupnu dokumentaciju iz spisa, niti njegove prigovore koje se odnose na povrede odredbe člana 233. stava 2. i člana 193. stava

1. Zakona o upravnom postupku BiH, člana 26. Zakona o slobodi pristupa informacijama, kao ni navode zasnovane na praksi Evropskog suda za ljudska prava. Smatra da je vijeće za upravne sporove bez samostalne analize prihvatilo stavove tuženog organa zbog čega pobijana presuda ne sadrži dovoljne i relevantne razloge o odlučnim činjenicama, kao ni odgovore na sve suštinske navode tužbe, čime je, kako navodi, povrijeđeno njegovo pravo na obrazloženu sudsku odluku kako sastavni dio prava na pravično suđenje iz člana 6. EKLJP. Dalje navodi da su Tužilaštvo BiH i tuženi organ povrijedili odredbe Zakona o upravnom postupku BiH, jer nisu potpuno i pravilno utvrdili činjenično stanje, ocijenili sve žalbene navode niti postupali u skladu sa načelima pomoći stranci, ekonomičnosti postupka i obavješćavanja stranaka. Posebno ističe da nije nastupao kao običan podnosilac zahtjeva za pristup informacijama, već kao stranka u upravnim postupcima pred Tužilaštvom BiH. Takođe, smatra da vijeće za upravne sporove nije razmotrilo njegove tvrdnje o protivrječnostima u spisu, nepotpuno utvrđenim činjenicama i nepravilno izvedenim zaključcima, niti je cijenio okolnost da se u njegovom zahtjevu od 5.9.2024. godine, pored Zakona o slobodi pristupa informacijama, pozvao i na odredbu člana 6. Zakona o upravnom postupku BiH kojim je propisana obaveza organa da strankama pruže potrebna obavješćenja, savjete i stručnu pomoć. Ističe da nije tražio pravni savjet niti tumačenje propisa, već informacije o razlozima zbog kojih mu odluke Žalbenog vijeća nisu dostavljene u zakonom propisanom roku. S tim u vezi navodi da je Tužilaštvo BiH bilo dužno poduzeti radnje radi prikupljanja traženih informacija iz raspoloživih izvora podataka, te da su pogrešno primjenjene odredbe člana 5. stava 1. tačke c), člana 23. stava 6. i člana 26. stava 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama. Dalje ukazuje da je pobijanom presudom povrijeđeno njegovo pravo na pristup informacijama garantovano članom II/3.e) Ustava BiH u vezi sa članom 10. EKLJP pozivajući se pri tom i na praksu sudu Evropskog suda za ljudska prava. Konačno navodi da vijeće za upravne sporove u nije odlučilo o troškovima spora, kao i da pobijana presuda ne sadrži pouku o pravnom lijeku.

Tuženi organ je, u datom odgovoru na zahtjev, predložio da se isti odbije kao neosnovan.

Zahtjev za preispitivanje sudske odluke nije osnovan.

Iz stanja spisa proizilazi da je tužitelj, pozivajući se na odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama na nivou institucija Bosne i Hercegovine i Zakona o upravnom postupku BiH, od Tužilaštva BiH zatražio dostavljanje informacija o razlozima zbog kojim mu odluke Žalbenog vijeća pri Vijeću ministara Bosne i Hercegovine nisu dostavljene u zakonom propisanom roku od pet dana od dana njihovog prijema od drugostepenog organa. Povodom navedenog zahtjeva Tužilaštvo BiH donijelo je Obavijest broj A-I-ZSPI-71/24 od 16.9.2024. godine kojom je tužitelja obavijestilo da se njegov podnesak ne može smatrati zahtjevom za pristup informacijama u smislu Zakona o slobodi pristupa informacijama. Odlučujući po žalbi tužitelja izjavljenoj protiv ove obavijesti, tuženi organ je osporavanim rješenjem broj UP2ZV-07-106/24 od 14.11.2024. godine žalbu odbio kao neosnovanu, uz obrazloženje da se zahtjev tužitelja ne odnosi na pristup postojećoj informaciji, već na davanje objašnjenja o postupanju organa. Odlučujući o tužbi podnesenoj protiv osporavanog rješenja, vijeće za upravne sporove ovog suda pobijanom presudom odbilo je tužbu kao neosnovanu, prihvatajući zaključak tuženog organa da bi udovoljavanje takvom zahtjevu podrazumjevalo stvaranje nove informacije, što je isključeno odredbom člana 23. stavom 6. Zakona o slobodi pristupa informacijama na nivou institucija BiH.

Prema ocjeni ovog apelacionog vijeća, a suprotno navodima zahtjeva, iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je vijeće za upravne sporove ispitalo zakonitost osporenog rješenja u granicama tužbenih navoda, te je za svoju odluku dalo jasne, potpune i međusobno usaglašene razloge koje ovo apelaciono vijeće u potpunosti prihvata kao svoje.

Naime, u pobijanoj presudi je, prema ocjeni ovog apelacionog vijeća, cijenjena suština spornog pravnog pitanja, odnosno da li podnesak tužitelja od 5.9.2024. godine predstavlja zahtjev za pristup informacijama na nivou institucija Bosne i Hercegovine ili zahtjev za davanje objašnjenja o postupanju organa. Pri tome su dati jasni i dovoljni razlozi zbog kojih je prihvaćen zaključak tuženog organa da se traženje informacija o razlozima nedostavljanja odluka Žalbenog vijeća u zakonom propisanom roku ne može smatrati zahtjevom za pristup postojećim informacijama, već zahtjevom za davanje objašnjenja o radu organa, koji prema odredbi člana 23. stava 6. Zakona o slobodi pristupa informacijama na nivou institucija BiH ne potpada pod režim ostvarivanja prava na pristup informacijama. Takav zaključak dodatno potvrđuje i sadržina samog zahtjeva tužitelja, u kojem se, pored odredaba Zakona o slobodi pristupa informacijama tužitelj pozvao i na odredbu člana 6. Zakona o upravnom postupku BiH, tražeći da mu organ pruži obavještenje o razlozima svog postupanja, a ne pristup određenoj postojećoj informaciji ili dokumentu. Pri tome, bez obzira u kom svojstvu je tužitelj podnio zahtjev, odlučna je njegova sadržina kojom je traženo objašnjenje o postupanju organa, a ne pristup postojećoj informaciji ili dokumentu.

Stoga je pravilno zaključeno da se na predmetni zahtjev primjenjuje odredba člana 23. stav 6. Zakona o slobodi pristupa informacijama na nivou institucija Bosne i Hercegovine, kojom je propisano da se zahtjevom za pristup informacijama ne smatra davanje mišljenja, objašnjenja ili uputa vezanih za ostvarivanje nekog prava ili izvršavanje obaveze, kao ni stvaranje nove informacije. U tom smislu pravilno vijeće za upravne sporove zaključuje da traženje odgovora na pitanje zbog čega organ nije postupio na određeni način ne predstavlja ostvarivanje prava na pristup informacijama, već zahtjev za davanje objašnjenja o radu organa.

Slijedom navedenog, nisu osnovani ni navodi zahtjeva kojima se ukazuje na pogrešnu primjenu člana 26. Zakona o slobodi pristupa informacijama, niti navodi da je Tužilaštvo Bosne i Hercegovine bilo dužno preduzimati dodatne radnje radi prikupljanja traženih informacija iz službenih evidencija, internih akata, elektronske komunikacije ili drugih izvora podataka. Naime, obaveza organa da prikuplja informacije postoji samo kada je predmet zahtjeva postojeća informacija u smislu navedenog zakona. Kako je u konkretnom slučaju pravilno utvrđeno da tužitelj nije tražio postojeću informaciju, već objašnjenje razloga postupanja organa, nisu ni postojale pretpostavke za primjenu navedene zakonske odredbe.

Bez uticaja su i navodi zahtjeva kojima se ukazuje na povrede odredaba Zakona o upravnom postupku Bosne i Hercegovine, 193. i 233. tog zakona, niti navodi o povredi načela pomoći stranci, ekonomičnosti postupka i obavješćavanja stranaka. Naime, svi navedeni prigovori zasnovani su na pretpostavci da je predmetni podnesak predstavljao zahtjev za pristup informacijama u smislu Zakona o slobodi pristupa informacijama, što je pravilno otklonjeno od strane tuženog organa i prvostepenog suda. Budući da je pravilno utvrđeno da se radi o zahtjevu za davanje

objašnjenja o postupanju organa, navedeni prigovori nisu od značaja za ocjenu zakonitosti pobijanog rješenja. 4

Takođe, nisu osnovani ni navodi zahtjeva da vijeće za upravne sporove nije ocijenilo sve tužbene navode, da nije razmotrilo cjelokupnu dokumentaciju spisa, niti da pobijana presuda ne sadrži dovoljne i relevantne razloge o odlučnim činjenicama. Iz obrazloženja pobijane presude jasno proizlazi da je prvostepeni sud ispitao odlučna činjenična i pravna pitanja od značaja za rješavanje spora, te dao jasne razloge zbog kojih prihvata stav tuženog organa. Sama okolnost da se tužilac ne slaže sa pravnim zaključcima sadržanim u pobijanoj presudi ne znači da je izostala ocjena njegovih navoda niti da je povrijeđeno njegovo pravo na obrazloženu sudsku odluku.

Stoga apelaciono vijeće nalazi da pobijana presuda ispunjava standard obrazložene sudske odluke koji proizlazi iz člana 6. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda, budući da sadrži jasne i dovoljne razloge o odlučnim činjenicama i pravnim pitanjima od značaja za donošenje odluke.

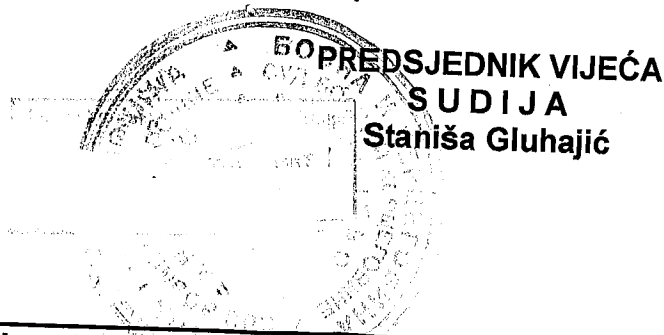
Iz istih razloga neosnovani su i navodi zahtjeva kojima se ukazuje na povredu prava na pristup informacijama garantovanog članom 11/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine u vezi sa članom 10. Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda. Naime, u konkretnom slučaju nije uskraćen pristup postojećoj informaciji kojom organ raspolaže, već je pravilno ocijenjeno da predmetni podnesak po svojoj sadržini ne predstavlja zahtjev za pristup informacijama u smislu Zakona o slobodi pristupa informacijama. Slijedom toga, pravilnost pobijane presude ne dovode u pitanje ni pozivanja tužioca na praksu Evropskog suda za ljudska prava.

Neosnovan je i navod zahtjeva da je prvostepeni sud povrijedio odredbu člana 61. stav 2. Zakona o upravnim sporovima Bosne i Hercegovine jer nije odlučio o troškovima upravnog spora. Naime, kako je pobijanom presudom tužba odbijena kao neosnovana, nisu bile ispunjene zakonske pretpostavke za dosuđivanje troškova postupka u tužiteljevu korist.

Takođe, činjenica da pobijana presuda ne sadrži pouku o pravnom lijeku nije od uticaja na njenu pravilnost i zakonitost, imajući u vidu da je tužitelj blagovremeno izjavio zahtjev za preispitivanje sudske odluke kao vanredni pravni lijek protiv presude vijeća za upravne sporove, te da izostanak pouke nije imao za posljedicu uskraćivanje niti ograničavanje njegovog prava na pravnu zaštitu.

S obzirom na iznijete razloge, apelaciono vijeće Suda Bosne i Hercegovine je ocijenilo da je pobijano rješenje pravilno i zakonito, a zahtjev za njegovo preispitivanje neosnovan, pa ga je odbilo primjenom odredbe člana 54. stav 1. Zakona o upravnim sporovima Bosne i Hercegovine.

ZAPISNIČAR
Lejla Osmanović



Sud Bosne i Hercegovine, Sarajevo, ul. Kraljice Jelene br. 88
Telefon: ++ 387 33 707 100, 707 596, 707 597; Fax: ++ 387 33 707 321